

razumeti, da ga ne bi radi videli na Dunaju ob jubilejnih slavnostih cesarja Franca Jožefa. Odnosaji do Črnogore in Bolgarske pa so itak že dolgo napeti. Nasproti Rusiji se je razmerje tudi shujšalo, kajti govori se, da pojde zastopnik Rusije na dopust za nedoločen čas. Taki dopusti so navadni, kadar se mislijo diplomatske zveze popolnoma pretrgati.

Cerkvene zadeve.

Nova sv. maša.

Sv. Lovrenc nad Mariborom.

Po dolgih šestih letih obhajali smo pri nas zopet prelepo cerkveno slovesnost, novo sv. mašo, katero je daroval č. g. Ivan Jurko dne 7. t. m. Cerkevna svečanost se je pričela ob 1/2 10. uri s slavnostnim sprevodom iz župnišča v farno cerkev sv. Lovrenca, kjer se je takoj pričela med mnogobrojno asistenco slovesna sv. maša. Pridigo je prevzel velečast. g. kanonik, dr. Ivan Mlakar, ki je po reku: »Zdaj pa ostanete vera, upanje in ljubezen; te tri, večja izmed teh pa je ljubezen« (I. Rom. 13, 13.) s poljudnimi besedami razložil ljubezen duhovnika do trepečega zemljana, katera ljubezen spremlja človeka od zibe do groba, da, še celo na oni svet.

Med službo božjo pa je pel domači mešani zbor pod spretnim vodstvom gosp. J. Schatz-a Attenhofferjevo mašo z lepimi ulogami. Bodi mu na tem mestu, kakor tudi gč. pevkinjam in gg. pevcem izrečena najprisrčnejša zahvala.

Po dokončanem cerkvenem opravilu smo šli na Brezočnikov dom. Pobožna Brezočnikova hiša je priskrbeli g. novomašniku in vsem gostom prelepo domačo veselico, ki se je pri lepem vremenu prav dobro obnesla. Pri tej priložnosti se je zahvalil g. novomašnik č. g. kanoniku dr. Mlakarju za velike dobrote, katere je prejemal že za gimn. studij, zlasti pa, ko je ležal na smrt bolan; takrat so ga č. g. kanonik skoraj v vsako uro obiskali ter ga tolažili. Sklenil je svoj govor z besedami: »Vam, č. g. kanonik se imam zahvaliti, da še živim in da sem dosegel svoj cilj«. Č. g. kanonik ga zagotavlja potem, da jim je bil g. novomašnik vedno na srcu ravno zato, ker je bil vedno bolan, in da jih sedaj veseli, da je zopet zdrav in krepak.

Ganljiva je bila pesmica, katero je izvrstno deklamovala gč. Julika Ladinik, prva

Vsi ti čestiti gospodje so pridno spovedovali domače romarje, za kar jim srčna zahvala.

Posebno hvalo izrekamo tudi prečast. superijorju in dekanu, našemu vrlemu rojaku iz Trbovelj, o. Selevseku, ki je tako vesel bil svojih domačih romarjev in večino duhovnikov v gostoljubnem samostanu z vsem preskrbel.

Srčna hvala naj bo javno izrečena gsp. pridigarjem veleč. g. Simonu Gabercu, Janezu Lenartu in Mart. Medvedu. Iskreno zahvalo zasluži istotako gsp. Ferdo Ivanuš, trgovec v Poljčanah, ki se je mnogo trudil in ubijal pri prireditvi tega podjetja in zato nobene odškodnine ne zaračuni, temveč ves eventualni čist dobiček kakor prejšnja leta prepusti dobrim namenom, osobito poljčanski cerkvi. Čast, komur čast.

Slednjič še hvalo vsem, ki so po posameznih farah se trudili s prodajanjem vozniških listov in sploh vsem, ki so pripomogli k tako krasnemu romanju.

Maron, mladi spoznovalec z Libanona.

(Povest. — Prevel A. J.)

(Dalje.)

Ko se Druzi nekoliko oddaljijo, pošepče Maron svojemu prijatelju: »Pokličij jih še

družica. V pesmi je naglašala nasproti gosp. primicijantu, naj bode vedno in povsod vnet slovensk duhoven, izročivša mu nazadnje krasen šopek s slovenskimi trakovi.

V ponedeljek je bila slovestna maša v sentkriževski cerkvi. Proti večeru došli so novi gosti iz Maribora, med njimi č. g. učni prefekt, A. Korošec, kateri nas je razveselil z navdušenimi govori. Bili smo ravno najboljše volje, kar nastane pri Tkavčevem posloju blizu Radegunske cerkvice ogenj, ki je upelil hišo in dvoje gospodarskih poslopij. Gostje so hiteli braniti in to je bila sreča, ker sicer bi zgorelo pri močnem viharju gotovo še več hiš.

Gospodarske stvari.

Poučni shod o sadjereji v Jarenini.

Na povabilo tukajšnega kmečkega bralnega društva je prišel v nedeljo dno 31. julija gosp. potovalni učitelj, Ivan Belé iz Maribora, da bi nas poučeval o sadjereji. In res, prav zanimivo in poljudno je razlagal, kako naj bi ravnali, da bi nam sadjereja prinašala večji dobiček.

Če hočemo imeti čvrsto rodno sadno drevje, mu moramo za hrano skrbeti, moramo mu gnojiti. Na to pa ljudje ali pozabljajo ali pa napačno ravnajo. Gnoj devajo k deblu, kar pa drevesu malo koristi. Drevo se mora gnojiti na koncu korenin, od tod se krepi potem celo drevo. Drevo, ki se mu nič ne gnoji, je slabotno, poganja prav dolge korenine, ki iščejo po zemlji hrane, drevo pa, ki je oskrbljeno s hrano, ima krajše korenine pa toliko bolj čvrsto deblo.

Dober gnoj za sadno drevje je kompost in tekoči gnoj ali gnojnica; slednje ljudje žal premalo cenijo, ker je dostikrat sploh ne porabijo. Pameten sadjerejec zaliva spomladi in poleti drevesne korenine z gnojnico stanšano z 2/3 vode, ker sama gnojnica bi bila premočna; drevo potem bujno raste in bo tudi prihodnje leto rodilo.

Govorec o gnojenju je govornik posebno za travnike priporočal umetna gnojila, kakor Tomasovo žlindro in kajnit, ki se dobi v Mariboru v kemiškem poskušališču. Umetna gnojila so žal pri nas v Jarenini skoraj popolnoma neznan.

Kmet naj bi vsak prostor porabil za sadno drevje. Tako delajo na Češkem, kjer imajo travnike večinoma zasajene s sadnim drevjem. Drevesa se sadé v vrstah 30 metrov narazen, drevesa sama naj bodo druga od

drugih 4 metre oddaljena. Zemlja se zrigola in pognoji; vmes se lahko orje in kosi. Tako ima kmet od travnikov lahko dvojen dobiček; taka s sadnim drevjem zarastena polja so tudi bolj v zavetji pred viharji. Pri takih nasadih naj bi se tudi sadjerejec oziral na rano sadje, ki daje denar, ko se ga od nikoder drugod ni mogoče dobiti. Pri slivah se ne smejo presajati izrastki iz korenin, ker vsak poznejši izrastek ima slabši sad, nego sadjerejec naj nabira koščice, katere naj čez zimo shrani v pesku, da ne izgube kalivosti; koščice spomladi posejaj, mladice pa pocepi in imel bos sčasoma veliko lepega žlahtnega sadja. Drevja ne pusti preveč visoko rasti, če ostane bolj pritlikovo, prej rodi in dá prej gospodarju kaj skupiti.

Da sadno drevje dostikrat slabo rodi, so krivi pregosti nasadi in pregoste veje in krone. Tukaj naši kmetje mnogo grešijo. Dokler še je drevje mlado, še shaja, ko pa nekoliko zraste, se vse križa, da je pod drevjem kar tema; seveda se tako gosto drevje med seboj ovira v rasti in razvoju. Skrbeti je za to, da so vrhovi ali krone svitle; zato treba pregoste veje, posebno take, ki se križajo in pa suhe veje izrezati; to se lahko še sedaj v avgustu zgodi, ker vsakdo lahko najde, kje je treba kaj iztrebiti. Pri izrezovanju pa se ne smejo puščati štori ali veliki obrezki, nego veja se naj kar pri deblu odžaga ali odreže; v te štore pride kmalu gnjiloba in črv, ki dostikrat celo drevo uniči. Male rane same zarastejo, velike pa se naj zamažejo s tērom ali s smolo, s katero se mažejo plotovi in kolje.

Velik škodljivec sadnega drevja je mal keber, ki se imenuje cvetoder. Ta je letošnjo pomlad mnogokje sadno letino pokvaril. Drevje je lepo cvetelo, toda ta škodljivec je sad že v cvetu uničil. Kaj storiti proti temu škodljivcu? Treba je drevje strgati, da se v drevesnem mahu kebrova zalega uniči; zato se naj pod drevo razgrne rjuha, potem pa se naj postrgani mah in kebrji vržejo v ogenj. Ti škodljivci pridno delujejo spomladi. Zato v maju zjutraj ali zvečer naglo stresli drevo in keberčki bodo popadali na razgrnjeno rjuho; potem pa v ogenj z njimi. Kjer so letošnjo pomlad tako ravnali, imajo sedaj mnogo sadja.

To je kratka vsebina Belétovega poučnega govora.

Drug gospod je na to v precejšnjem številu zbrane sadjerejce opozarjal, naj bi se bolj poprijeli umnega naprednega gospodarstva. Vsak bi rad več skupil, več pridelal; kdor pa hoče kaj več dobiti, mora tudi v ta namen kaj več storiti. Pa kamor se človek

nazaj in vprašaj jih, katero maronitsko vas bodo zdaj prvo napadli. Če ti bodo povedali, potem zapovej poglavarju, da čaka z napadom, dokler ti ne prideš.

Ali stopi nekaj korakov za Druzi in jih pokliče nazaj. Ko stopijo okoli njega, jim reče: »Kaj ne, zdaj bodete najprvo napadli samostan Deir Mišmajši?«

»Ne, gospod,« odgovori Druz nekoliko začuden. »Naš poglavar je namenjen še to noč odriniti proti mestecu Deir el Kamar. Tamkaj se namreč zbira 6000 Druzov, da bi napadli bogato mestece.«

»Dobro,« odgovori Ali. »Povej svojemu poglavarju, da je ta napad preložen. Poglavar naj čaka na moj dohod.«

»Da, mi bodemo vse pokorno sporočili,« pravijo Druzi in nadaljujejo svojo pot.

Ko pride Ali zopet v pastirjevo kočico, ga vpraša Maron: »Kateri vasi velja prvi napad?«

»Deir el Kamar hočejo napasti s 6000 možmi,« reče Ali.

»Deir el Kamar?« se čudi Maron. »Tam je vendar toliko Maronitov! Ako se Druzom posreči ta napad, potem bodo prelili strašno veliko krščanske krvi. Midva morava takoj na pot, da svariva tamošnje Maronite!«

»Pa pota v mesto so zdaj že zasedena od Druzov,« meni Ali.

»To je res,« odgovori Maron. »Znabiti pustim tebe tukaj pri svoji materi in sestri in grem sam v Deir el Kamar. To si moram še premisliti. Kupi zdaj hitro 30 koz od pastirja in jih dobro plačaj. Da pa ne bode ničesar slutil in sumil, mu reči, da koze rabijo tvoji spremljevalci. Odkupi mu tudi ves kruh, ki ga ima.«

Medtem prinese pastir dve skledici mleka in velik hleb kruha, ter vse postavi pred Alija rekoč: »Jej in pij, moj mladi gospod. Alah ti naj blagoslovi.« Ko pa ne zapazi več Druzov v koči, vpraša Marona po njih. — Maron mu naznani, da jih je Ali poslal z naročilom v Djecin. Maron in Ali jesta in pijeta, da se okrepcata. Potem reče Ali pastirju, naj mu proda še 30 svojih lepih koz. Star možak v začetku niti verjeti noče. Ko pa zagleda rumene cekine, ki mu jih je Ali naštel po jednega za dve kozi, se silno razveseli in reče: »Mladi gospod, Vas je sam Alah poslal. Jaz sem se vedno bal, da me bodo hudobni Maroniti oropali mojih koz. Zlato je v tem nemirnem času bolj varno, ker je lahko zakopljem. (Dalje prih.)

ozré, vlada še večinoma povsod starokopitarstvo. Da se ljudje ne poprijemajo tudi novjših načinov obdelovanja, je največ krivo to, da nič ne berejo o gospodarstvu. Tukajšnje bralno društvo ima precej gospodarskih knjig, a le malokdo jih prebira. Mohorjeva družba izda vsako leto po eno gospodarsko knjigo, katera pa se navadno najmanj bere. Govornik v ta namen priporoča, naj bi udje bralnega društva pridno prebirali tudi gospodarske knjige in časnike in naj bi si naročali izvrstni slovenski gospodarski list »Kmetovalec«, ki izhaja v Ljubljani, dvakrat na mesec, stane 2 fl. in šteje že 5000 naročnikov. Kdor pa enkrat ima list, hrani posamezne številke in da list koncem leta vezati, kajti gospodarski članki imajo stalno vrednost. Govornik pozna kmeta, ki hrani mnogo lepo vezanih »Kmetovalec«, »Slov. Gospodarjev« in ima precej gospodarskih knjig, v katerih si ob svojem času išče sveta in pomoči; zato pa ima tudi vzgledno gospodarstvo in obilo denarja. Krajcarji, ki jih izdamo za take knjige in časopise, dajejo dobre obresti.

Naši kmetje so z zanimanjem poslušali poučni govor. Ko se je izrekla zahvala gosp. Belétu, so z zadovoljstvom šli na svoje domove.

Resnica je, živa beseda veliko izda; zato so gospodarski poučni shodi za našega kmeta velikega pomena. Naši bratje na Kranjskem so tako srečni, da imajo svojo vzgledno delujočo kmetijsko družbo, katera kaj lepo skrbi za gospodarski napredek kranjske dežele. Šteje že 95 podružnic in 4155 udov. Vsak večji kraj ima svojo podružnico. Tudi na Štajarskem imamo v Gradci enako družbo, ali ta se za Slovence malo briga; vinorejska šola v Mariboru je popolnoma nemška. Ta družba ima tudi na južnem Štajarju nekaj podružnic, ali te so skoraj vse v rokah naših nasprotnikov. Najbolje bi menda bilo za štajarske Slovence, ako bi si sčasoma osnovali svojo slov. kmetijsko družbo in se tudi v gospodarskem oziru postavili na svoje noge. Dokler pa nimamo take družbe, naj pa v večji meri naša bralna društva, ki so večinoma tudi kmetijska, pospešujejo gospodarstveni napredek posebno s prirejanjem poučnih shodov za ustanavljanjem drevesnic in trtnic. Tudi naše šole bi se morale bolj ozirati na kmetijstvo, posebno na sadjerejo; in vendar še je mnogo šol, pri katerih še ni nobene drevesnice, ali ni učitelja, ki bi imel posebno veselje s poučevanjem učencev o sadjereji.

Denar je svetá vladar, ta pa za kmeta leži v gospodarstvu zakopan. Zato pa, slovenski kmet, poprimi se, kjer le mogoče, umnega naprednega gospodarstva, pomagaj si, kolikor mogoče, na ta način sam in imel boš odslej več denarja v hiši nego doslej.

Ciriljev.

Sejmi. Dne 19. pri Št. Juriju ob Ščavnici. Dne 20. pri Št. Juriju ob Pesnici, v Poljčanah, v Brežicah. Dne 22. na Kalobju, v Črmožicah, na Pilštanju. Dne 24. v Velenju, na Laškem, v Arnovžu, pri Sv. Križu na Murškem polju, v Slovens. Bistrici, Središču, Rogatcu, Imenem. Dne 25. v Turniščah.

Dopisi.

Iz Ptujja. (Nedeljski počitek po pisarnicah.) Nedeljski počitek uživajo uradniki pri c. kr. okrajnem glavarstvu in pri c. kr. okrajnem sodišču. Isto dobroto radi bi uživali pa tudi uradniki po notarskih in odvetniških pisarnicah. Obrnili so se zatoraj s pismeno prošnjo do vseh šefov. Uspeh ni bil ugoden!

Od odvetnikov izrekli so se trije za popolni nedeljski počitek, namreč gg. dr. Čuček, dr. Jurtela, dr. Ploj; dr. Fichtenau je za delni nedeljski počitek; dr. T. Horvat ne mara nedeljskega počitka ter ga tudi svojim urad-

nikom ne privoščí; dr. Brumen se je oklenil v tem oziru dr. Horvata in je vsled tega tudi nasprotnik nedeljskega počitka! Od notarjev je g. M. Koser za popolni, S. Ožgan le za delni nedeljski počitek. O notarju Filafferrotu je le to znano, da se v njegovi pisarnici tudi ob nedeljah dela.

Ker ni bilo doseči jedinosti, ostalo je vse pri starem.

Ali se nasprotniki nedeljskega počitka boje zgube na zaslužku? Jeli taka bojazen opravičena, o tem ne maram govoriti.

Prizadeti uradniki se naj ne udajo, ampak naj tirjajo svoje pravice dosledno in energično. Gotovo njih bodo dosegli, ker bodo nasprotniki nedeljskega počitka prisiljeni odnehati. Saj ni najti pametnega razloga, zakaj bi se nedeljski počitek ne mogel upeljati vsaj med tem, ko trajajo počitnice pri sodišču. In že ta drobtinica bi dobro došla zasebnim uradnikom v Ptujju.

Iz ptujskega okraja. (Stari in novi c. kr. okrajni glavar.) Gosp. vitez Scherer nas je zapustil ter se je preselil v Gradec. On ni bil mož na svojem mestu; ker ni znal slovenski, ni mogel z ljudstvom občevati. Kdor pa z ljudstvom kot uradnik ne more neposredno občevati, ne pridobi si nikoli zaupanja pri ljudstvu. Tako tudi gsp. Scherer ni imel zaupanja! Če se ljudje niso proti njemu pritoževali, opustili so to iz potrpežljivosti in ker se je sploh mislilo, da slovenščine nevesč uradnik v Ptujju dolgo ostati ne more. Znano je tudi bilo v občé, da se je gosp. Scherer več let potegoval za premestitev v Gradec! Gosp. Scherer bil je nasprotnik slovenskega uradovanja in Slovencev. Le Ptujčanom, Rogačanom in Ormožanom bil je poseben prijatelj in podpornik. Rogačani so mu zato, posebe pa še za pomoč pri volitvah v okrajni zastop hvaležni; imenovali so ga celo častnim občanom! Bodi njim in njemu!

O novem glavarju baronu Apfaltrern se trdi, da je rojen na Kranjskem in da je zmožen tudi slovenskega jezika. Kmaloo se bode pokazalo, koliko je na tem resnice.

Že danes pa opominjamo vse župnijske in občinske urade, da naj uradujejo s c. kr. okr. glavarstvom v Ptujju slovenski in da naj od tega tirjajo slovensko uradovanje. Tu ne kaže, ozir jemati na osebo glavarja ali kate-regakoli drugega uradnika. Uradnik je plačan; on je zaradi ljudstva tu, on mora jezik ljudstva znati! Če se uradnik ni naučil v mladosti v šoli slovenščine, naj si ne išče službe in kruha med nami Slovenci! Kdor hoče med nami kruh jesti, mora naš jezik znati in spoštovati, če je po rodu tudi Nемеc ali Italijan. — Bodimo ponosni na naš jezik; ne pustimo ga prezirati v nobenem uradu, od nobenega uradnika!

Iz Dobove pri Brežicah. Malokedaj berejo cenjeni čitatelji »Slov. Gosp.« kak dopis iz Dobove. Mogoče so razmere dobro urejene, da bi bilo odveč poročati o njih? Da, veliko je dobrega. Pa nekaj je grajevredno, kar ne more oveseliti navdušenega rodoljuba, namreč zaspanost v narodno-dejanskem oziru.

Ne smem trditi, da ne bi čutili v sebi narodne zavesti. Gotovo. To smo Dobovčani pokazali o prihodu ljubljenskega nadpastirja, ko smo okrasili pota, kapelice, cerkev in hiše z mnogovrstnimi, posebno z narodnimi slovenskimi zastavami. Pa to narodno zavest kaže slovenski narod povsod, a vendar zaostajamo mi Dobovčani. Kako to? V praktičnem oziru namreč t. j. v resnobnih položajih, ko bi morali tudi dejansko pokazati širnemu svetu, da nam bije srce za svete narodne svetinje, posebno za blagoslavni materinski slovenski jezik, v resnih trenutkih, pravimo, kažemo veliko, neodpušljivo mlačnost. Nekaterniki čudovito radi nemškutarijo. Ne bi verjeli, če se ne bi sami prepričali. Nemščino, katera je še v spominu iz vojaških let 1848, 49, 59, prosimo, pozabite! Prvič bi se pošten Nемеc pač lepo zahvalil, ko bi slišal, kako mrcvariijo nekaterniki njegov materinski jezik, drugič pa dotičnim njih nemščina gotovo ne zasluži

vsakdanjega kruha, katerega bodo istotako imeli, če se zavedajo z ponosom, da jih je rodila slovenska mati. Tedaj slovenski kmet, govori vedno in povsod slovenski!

Če pa boš vedno s ponosom kazal lepoto svojega jezika, boš tudi ob času volitev s ponosom volil slovenskega volilnega moža in ta bode dal svoj glas spet vernoslovenskemu kandidatu. Pa kako je bilo dozdej? Čast vsem tistim, ki ste vedno stali pogumno na narodnem stališču, druge pa omilujemo za zdaj, v prihodnjic pa jih imenoma imenujemo figovce in narodne mameluke, če se bodo spet izneverili ter za čašo piva drli v nemški tabor, ki ne želi Tebi slovenski kmet drugega, kakor sramotni pogin. Zatoraj volite vsi volilci, kot jeden mož, pri prihodnjih volitvah v okrajni zastop narodne može. Ne poznam fare, ki bi imela 7 občin, kakor jih ima Dobovska; 7 glasov pa za narodnega moža pomeni slavno zmago. Vaša sreča je v Vaših rokah. — Vi župani pa dajte dober vzgled. Pred nekaj leti ste imeli vsi »slavne« nemške občinske pečate, kar je gotovo sramotno za slovenski kraj, a še bolj žalostno in sramotno je, če ga ima še zdaj ta ali oni. Proč s temi v staro šaro, novi slovenski pečat naj krasi Vaše spise in odpise. Pa še nekaj! Slovenski pečat pa nemški naslov na zavitku se nikakor ne vjema. An die löbl. Bezirkshauptmannschaft slove po slovensko: Na slavno okrajno glavarstvo. Nikar ne smešite sami sebe in pa dobre stvari. Sicer se i Vam vse posmehuje, kakor če bi hoteli juho zajemati z vilicami. Kažete se tedaj in bodite tudi zavedni, odločni slovenski možje stoječi na braniku za svoje pravice, ravnajoči se povsod po starem a vedno novem slovenskem geslu: Vse za vero, dom, cesarja.

Ljubezen do ljubljene cesarja pa pokazete med drugim posebno letos na slovesen način, če blage volje pripomorete po svojih močeh k veselici, katero priredi v Dobovi učiteljstvo za Vašo šolsko mladino. Podpirajte to veselo podjetje bodi na kateri koli način ali z denarnimi prispevki, z jedilnimi doneski ali tudi s pitnimi zalogami. Namen te šolske veselice v proslavo petdesetletnice vladanja Njih Veličanstva je: vzbuditi v mladih srcih goreč čut ljubezni do ljubljene slavno vladajočega cesarja in tako gojiti že v mladosti narodno, avstrijsko zavest. Vdeležite se veselice v prav ogromnem številu! Ko bode videli, kako navdušeno proslavlja z mladeniškim veseljem Vaša mladež sivega jubilanta, bode se gotovo i Vam izvila iz prs goreča prošnja: »Milostno nebo, ohrani nam še mnoga leta ljubljene vladarja.«

Iz Poljčan. (Volitve.) Dne 8. avg. vršile so se v Poljčanah zaporedoma pod predsedništvom visokorodnega c. kr. glavarja mariborskega volitve županov in svetovalcev treh občin: Poljčane, Stanosko in Lesičjo ves. Zanimiva je bila volitev poljčanskega občinskega starešinstva. Neki dolgi mlinar je trdil, da je že 48 let pri poljčanski občini, pa take volitve še ni bilo v Poljčanah. To-liko let sicer občinski odbornik biti ne more, ker je star še le 58 let, a to je res, da Slovence celih 48 let niso zmagali kakor letos. Znaprej pa upamo, da bodo nemškutarji na zopetno zmago čakali 48 let ali pa še dalje. Prizadevali so si naši nasprotniki na vso moč tudi letos spraviti starega župana na občinski stol in tri odbonike v starešinstvo, pa ni šlo. Omenjeni mlinar je radi tega skoraj popolnoma ob pamet (kadar luna spreminja svoja znamenja, itak v njegovi glavi ni vse v redu.) Za nemškutarje si je veliko prizadeval stari Prešern; prav iz srca ga omilujemo ter ga opozarjamo na stari slovenski pogovor: Kdor se med korene meša, ga svinje pohrustajo. Od novega vrlega poljčanskega župana Jožefa Detiček p. d. Rihl in svetovalcev Jožefa Detiček p. d. Mlakar, Jakoba Bizjak in Janeza Debelak pa smo prepričani, da bodo vstrajno brez strahu postopali in svojo občino znotrajno in zunajno narodno zastopali. Brezobzirno naj delujejo v narodnem duhu, v blagor občine, saj se